

“хабарниками”. Багато респондентів вказували на підвищення влади працівниками податкової служби (39 %). Деякі із опитаних (13 %), як один із негативних чинників назвали - відсутність належного фінансування та матеріального забезпечення органів та підрозділів ДПС України.

Причинами, що тягнуть за собою прийняття неправильних рішень, можуть бути і такі якості особи, які несумісні з даною професією (неповага до людей, безвілля, зверхність, бюрократизм, кар’єризм). Такі якості можуть проявитися у прагненні до зовнішньо добрих показників роботи всупереч фактичному виконанню обов’язків, в зневажанні вимогами закону, необ’єктивному відношенні до справи, у невмінні чи небажанні протистояти впливу зі сторони, страху перед відповідальністю, у гніві тощо. На прийняття рішень можуть також вплинути вже існуючі в певному середовищі погляди, звички, оцінки, які деяким чином впливають на посадових осіб.

Таким чином, подолання впливу негативних факторів на прийняття рішення можливе шляхом підвищення освітнього і культурного рівня працівників податкових органів, які приймають рішення, підвищення рівня правосвідомості, вимог до ділових якостей, вдосконалення професійної майстерності, посилення уваги до наукової організації праці та посилення контролю з боку вищестоящих керівників податкових органів.

ПАХОМОВ В.В. ЗАКОННОСТЬ И ДРУГИЕ ТРЕБОВАНИЯ К ПРИНЯТИЮ РЕШЕНИЙ ВО ВРЕМЯ ПРАВОПРИМЕНИТЕЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ НАЛОГОВЫХ ОРГАНОВ

Определены факторы и профессиональные качества, влияющие на принятие решений работниками налоговых органов.

***

PAHOMOV V.V. LEGALITY AND OTHER REQUIREMENTS TO ACCEPTANCE OF DECISIONS DURING ACTIVITY ON APPLICATION OF THE LAW TAX ORGANS

Factors and the professional qualities influencing acceptance of decisions by employees of tax organs are determined.

УДК 342.25-057.36(477)

М.Я. ПЕТРЕНКО

Національний університет внутрішніх справ

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВОЇ МІЛІЦІЇ В УКРАЇНІ

Наданий аналіз чинного законодавства, що регулює порядок організації та діяльності місцевої міліції в Україні, сформульовані пропозиції щодо його вдосконалення.

Семирічний досвід функціонування Закону “Про місцеве самоврядування в Україні” [1] переконливо засвідчив нагальну потребу в створенні на муніципальному рівні спеціальних органів підтримання правопорядку, наділених правом застосування примусу для забезпечення громадського порядку на території відповідних населених пунктів і реалізації владних рішень представницьких і виконавчих органів місцевого самоврядування. Означені проблеми стали предметом широкої дискусії за участю провідних фахівців у галузі муніципального права та правоохоронної діяльності. Певний внесок у розробку питань

організації та діяльності муніципальної (місцевої) міліції зробили І. Голосніченко, А. Закалюк, П. Кошуков, В. Кравченко, Ю. Курчинський, В. Лаптії, О. Набока, О. Солоненко, О. Ярмиш [2-9] та ін. Однак і ті моделі місцевих органів з охорони громадського порядку, які створювалися місцевими радами в ініціативному порядку, і місцева міліція в тому статусі, в якому вона закріплена чинним законодавством України, є далекими від оптимального стану, що обумовлює необхідність продовження наукових пошуку в даному напрямку.

Метою даної статі є критичний аналіз новітніх змін

ЛІТЕРАТУРА

1. Лупинская П.А. Решения в уголовном судопроизводстве, их виды, содержание и формы. –М.: Юрид. лит., 1976. –168 с.
2. Каминская В.И., Ратинов А.Р. Правосознание как элемент правовой культуры // Правовая культура и вопросы правового воспитания. –М., 1974. –С.85-108.
3. Лукашева Е.А. Социалистическое правосознание и законность. –М.: Юрид. лит., 1973. –344 с.
4. Васильев В.Л. Юридическая психология. –СПб.: Питер-пресс, 1997. –652 с.
5. Шиханцов Г.Г. Юридическая психология: Учебник /Отв. ред. В.А. Томсилов. –М.: Зерцало, 2000. –344 с.
6. Мельник П., Терещенко Л. Етика взаємовідносин працівників міліції і населення // Вісник податкової служби України. -1999. -№ 8. -С.33-37.
7. Наказ ДПА України “Про результати роботи органів державної податкової служби України в першому півріччі 2003 року та завдання по мобілізації коштів до бюджетів усіх рівнів у III кварталі 2003 року” від 14.07.2003 р., № 348.

Надійшла до редколегії 29.11.2004

які були внесені до чинного законодавства щодо статусу місцевої міліції, а також висловлення авторського бачення основних шляхів удосконалення запровадженої нині моделі місцевої міліції. Відповідно до цього робиться спроба виявити основні вади чинного законодавства, що закріплює статус місцевої міліції, з'ясувати їх причини, а також запропонувати авторську концепцію організації та діяльності місцевої міліції, яка б гармонізувала статусу місцевого самоврядування в Україні й виявляла свою ефективність на сучасному етапі. Успішне вирішення поставлених завдань є можливим тільки на основі діалектичного підходу, із залученням історико-правового, системно-структурного та функціонального методів дослідження.

Оглядаючись на недавню історію становлення місцевого самоврядування в Україні та його юридичної інституціоналізації, можна з певністю констатувати, що нагальна потреба у створенні муніципальних органів підтримання правопорядку позначилася вже на початку 90-х років ХХ ст. Однак відсутність належного законодавчого забезпечення призводила до того, що органи місцевого самоврядування змушені або звертатися до територіальних органів МВС України, інших правоохоронних органів з проханням надати допомогу в забезпеченні виконання їх рішень, що приймаються з питань забезпечення законності й правопорядку, або ж намагалися створити власні структури, які б займалися правоохоронною діяльністю, забезпечували примусову реалізацію рішень місцевих рад та їх виконавчих органів. Подібні структури формувалися як структурні підрозділи МВС (наприклад, у Харкові) або як добровільні народні дружини (наприклад, муніципальна дружина у Львові). Їх статус на законодавчому рівні не був визначений, в силу чого їх можна було залучати до реалізації досить обмежених завдань і функцій. Крім того не виключалася можливість (як це, наприклад, мало місце в Одесі) використання подібних структур для виконання неправомірних рішень окремих керівників органів місцевого самоврядування.

Закон "Про місцеве самоврядування в Україні" фактично легалізував місцеву (муніципальну) міліцію, однак вступив у суперечність із Законом України "Про міліцію" [10], який таких підрозділів не передбачав. Лише 4.03.2004 р. Верховна Рада України внесла низку змін до чинного законодавства щодо місцевої міліції [11], чим надала певної єдності підходам до правового регулювання питань утворення й діяльності місцевої міліції у законах "Про міліцію" і "Про місцеве самоврядування в Україні", забезпечила цілісність і несперечливість чинного законодавства з даних питань.

Водночас гостра дискусійність означених проблем вимагала пошуку компромісних варіантів, які яскраво позначилися на змісті згаданого Закону. Зокрема, саме цим обумовлена крайня лаконічність законодавця у найважливіших аспектах правового статусу місцевої міліції, наявність у ньому помітних прогалин і максимально абстрактних формулювань. Тому поряд з констатацією значного прогресу в питанні легітимізації місцевої міліції слід відзначити факт того, що практична реалізація законодавчих приписів у даному випадку допускає суттєвий елемент розсуду місцевих влад, а їх ефективність значною мірою залежатиме від поміркованості, обґрунтованості,

фаховості, а головне – від конструктивної ініціативи з боку органів місцевого самоврядування.

У даному законі ще міститься низка дуже сумнівних формулювань, здатних суттєво вплинути на ефективність вітчизняної моделі муніципальної міліції. Основні з них можуть бути умовно зведені у сім груп:

1. Насамперед, постає питання, якою за Законом є місцева міліція: обов'язковою чи факультативною? Чи зобов'язана місцева рада прийняти рішення про створення місцевої міліції, чи це залежить виключно від її власної ініціативи? Відповідно, чи будуть підрозділи місцевої міліції (зокрема, дорожньо-патрульна служба, патрульно-постова служба) діяти паралельно з аналогічними за функціями підрозділами загальнодержавної міліції, чи на них у повному обсязі перекладається забезпечення громадського порядку, контроль за додержанням правил дорожнього руху тощо? Якщо вони працюватимуть паралельно, то яким чином розподілятиметься між ними компетенція?

2. Відповідно до Закону місцева міліція утворюється за рішенням органів місцевого самоврядування на підставі подання місцевих державних адміністрацій та виконавчих органів рад, погодженого з МВС України. Якщо необхідність погодження з МВС виглядає цілком обґрунтованою з огляду на необхідність забезпечення системної цілісності органів внутрішніх справ, то вимога погоджувати рішення з місцевими адміністраціями суперечить принципу організаційної та правової самостійності місцевого самоврядування і породжує низку додаткових проблем, які вимагатимуть негайного вирішення. Адже місцеве самоврядування є самостійним в межах власної компетенції і місцеві держадміністрації не виступають в якості органів вищого рівня по відношенню до органів місцевого самоврядування. Крім того, як бути у випадку, коли держадміністрація не погоджується з рішенням відповідної місцевої ради про утворення місцевої міліції, у якому порядку слід погоджувати таке рішення – спочатку з місцевою держадміністрацією, а потім – з МВС чи навпаки?

3. Передбачений Законом порядок формування та забезпечення діяльності місцевої міліції породжує сумніви щодо її юридичної природи. З одного боку, місцева міліція є підрозділом, що входить до структури МВС (ч.1 ст.7 Закону "Про міліцію"), а згідно зі ст.1 Закону України "Про міліцію" міліція в Україні є державним озброєним органом виконавчої влади. Однак з іншого боку, місцева міліція створюється за рішенням органів місцевого самоврядування і утримується за рахунок коштів місцевих бюджетів (ч.1 та 7 ст.7¹ Закону "Про міліцію"), що надає їй певних ознак органів місцевого самоврядування. Адже державний механізм і система місцевого самоврядування є в Україні двома різними, автономними підсистемами публічної влади, що формуються різним шляхом і фінансуються з різних бюджетів. Принагідно слід згадати, що за Законом України "Про джерела фінансування органів державної влади" від 30.06.1999 р. органи державної влади можуть здійснювати свою діяльність виключно за рахунок бюджетного фінансування в межах, передбачених Законом України про Державний бюджет України на відповідний рік [12]. Отримання органами державної влади додаткових коштів з місцевих бюджетів можливе тільки для виконання делегованих законами України повнова-

жень органів місцевого самоврядування, а охорона громадського порядку та забезпечення прав і свобод громадян до таких повноважень не належать. Тому в подальшому слід більш чітко визначитися з юридичною природою місцевої міліції та усунути наявні протиріччя між законами "Про міліцію", "Про джерела фінансування органів державної влади" і "Про місцеве самоврядування в Україні".

4. Серед завдань місцевої міліції, перелічених у Законі від 4.03.2004 р., нема жодного, які б вирізняли її від звичайної (загальнодержавної) міліції. На жаль, в законі так і не одержали закріплення суто самоврядні функції місцевої міліції, як-то примусове виконання рішень органів місцевого самоврядування, охорона органів та посадових осіб місцевого самоврядування, підтримання правопорядку під час здійснення місцевих форм безпосередньої демократії (як-то місцеві вибори, референдуми, збори членів територіальної громади, місцеві ініціативи, громадські слухання тощо). З урахуванням того, що забезпечення громадського порядку і громадської безпеки є, власне, завданням держави, то відповідні повноваження, закріплені за органами місцевого самоврядування у цій сфері, є делегованими. За даних умов ті завдання, що перелічені у Законі, виглядають скоріше як намагання держави перенести тягар бюджетних видатків і тягар відповідальності за підтримання правопорядку на місцеве самоврядування, ніж як стимул до місцевої ініціативи й самоорганізації.

5. Покладення на місцеве самоврядування обов'язку утримувати за рахунок місцевого бюджету підрозділи місцевої міліції потребує суттєвої зміни бюджетної політики держави і відповідного збільшення дохідної частини місцевих бюджетів. На наш погляд, це має бути здійснено за рахунок збільшення відсотків відрахувань до місцевих бюджетів із загальнодержавних податків, що розподіляються між Державним і місцевими бюджетами. Відповідні зміни повинні враховуватися вже при підготовці бюджетної резолюції на наступний бюджетний рік, а рішення органів місцевого самоврядування про створення місцевої міліції можуть набувати чинності не раніше як з початку року, наступного за роком прийняття рішення. При цьому слід врахувати суттєву обставину: якщо вважати місцеву міліцію факультативною (а для цього є досить підстав), треба чітко додержуватись пропорційності при розподілі бюджетних асигнувань між тими місцевостями, де прийнято рішення про створення місцевої міліції, і там, де такі рішення не прийняті. Водночас може виникнути проблема: чи витримає бюджет утворення місцевої міліції в усіх населених пунктах? Можливо до цього слід підходити диференційовано?

6. Некоректним виглядає відкритий перелік підрозділів, що можуть утворюватися у складі місцевої міліції. Така невизначеність може призвести до свавілля, необґрунтованих рішень і навіть до загострення громадсько-політичної ситуації у деяких регіонах, якщо рішення місцевих влад з питань організації та діяльності місцевої міліції виявляться недостатньо обґрунтованими чи мало-ефективними. Більше того, це суперечить основним конституційним засадам організації публічної влади в Україні, адже ч.2 ст.19 Конституції України містить цілком імперативний припис: "Органи державної влади та органи

місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України".

7. У Законі зазначено, що чисельність місцевої міліції визначається органом місцевого самоврядування виходячи з нормативів, затверджених МВС. Однак це положення може призвести до не вирішуваних проблем. Зокрема, залишається невирішеним, яким чином будуть розраховуватися і затверджуватися згадані нормативи? Чи не суперечитиме таке нормування принципу організаційної, правової та матеріально-фінансової самостійності місцевого самоврядування? Як бути, коли у місцевому бюджеті недостатньо коштів для утворення міліції згідно з визначеними МВС нормативами, а місцева рада хоче створити місцеву міліцію і стан правопорядку вимагає посилення його охорони? На наш погляд, жорстке централізоване нормування нівелює ініціативу органів місцевого самоврядування, не враховує соціально-економічні, суспільно-політичні, демографічні та інші особливості конкретних регіонів, призводить до надмірної централізації публічного управління.

Підсумовуючи викладене, можна констатувати, що Закон "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо місцевої міліції" є важливим, але тільки першим кроком на шляху до повної легітимізації місцевої міліції, до чіткого закріплення усіх складових її правового статусу. Його прийняття жодним чином не відкидає необхідності розробки і прийняття Закону "Про місцеву міліцію", а також подальшого приведення статусу місцевої міліції у відповідність із функціями і завданнями місцевого самоврядування. Сьогодні розроблено концепцію Закону "Про муніципальну міліцію", підготовлено його два авторських проекти, організовано та проведено три робочих зустрічі членів Правління Асоціації міст України з керівництвом МВС України, на яких обговорено основні положення концепції Закону України "Про муніципальну міліцію України".

На наш погляд, місцева міліція має розвиватися по шляху подальшої автономізації, виключення дублювання її функцій і повноважень з функціями і повноваженнями загальнодержавної міліції. І головне – утворення місцевої міліції жодним чином не зменшує відповідальність держави і її правоохоронних органів за стан правопорядку і захист прав і свобод людини і громадянина на всій державній території, в усіх її місцевостях. Муніципальні органи охорони громадського порядку мають діяти не замість органів внутрішніх справ на місцевому рівні, а поряд з ними, при чіткому розмежуванні компетенції, відповідному контролю та взаємодії. Така модель передбачає наділення муніципальної міліції (поліції) лише деякими правоохоронними функціями. Наприклад: забезпечення виконання загальнообов'язкових рішень місцевих рад, прийнятих ними в межах своєї компетенції з питань охорони громадського порядку і правил торгівлі у невстановлених місцях; забезпечення громадського порядку під час масових заходів, забезпечення безпеки дорожнього руху, запобігання правопорушенням та їх припинення, участь у поданні правової допомоги громадянам. Означені функції і мають визначати структуру цих органів, форми і методи їх діяльності.

Водночас на муніципальну міліцію не можна покласти здійснення оперативно-розшукової діяльності та проведення досудового слідства, оскільки зазначені дії пов'язані з обмеженням конституційних прав громадян і складають прерогативи державної влади.

В цілому повноваження муніципальної міліції можна було б сформулювати наступним чином:

- надання в межах своїх повноважень допомоги загальнодержавній міліції по виконанню ними на території міста завдань, визначених Законом України "Про міліцію";
  - виявлення, запобігання та припинення адміністративних правопорушень, розгляд яких віднесено до її повноважень;
  - прийом і реєстрація заяв і повідомлень про адміністративні правопорушення, розгляд яких віднесено до її повноважень, своєчасно приймати по них рішення;
  - забезпечення виконання рішень міської ради з питань забезпечення правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян; охорони довкілля; контролю за дотриманням земельного та природоохоронного законодавства, використанням і охороною земель, інших природних ресурсів загальнодержавного та місцевого значення; благоустрою території, контролю за чистотою вулиць, парків, скверів та прибудинкових територій; паркування автотранспорту;
  - забезпечення охорони пам'яток історії і культури, архітектури та містобудування, палацово-паркових, паркових і садибних комплексів, природних заповідників; організації торгівлі, громадського харчування та побутового обслуговування. забезпечення державного і громадського порядку, життєдіяльності підприємств, установ та організацій, врятування життя людей, захисту їх здоров'я, збереження матеріальних цінностей у разі стихійного лиха, екологічних катастроф, епідемій, епізоотій, пожеж, інших надзвичайних ситуацій; контролю за забезпеченням громадського порядку при проведенні зборів, мітингів, маніфестацій і демонстрацій, спортивних, видовищних та інших масових заходів;
  - вжиття невідкладних заходів по рятуванню людей, їх майна, комунального та державного майна при аваріях, катастрофах, стихійних лихах та інших надзвичайних ситуаціях;
  - охорона майна, що залишилося без нагляду;
  - надання в межах своїх повноважень допомоги депутатам міської ради, посадовим особам виконавчих органів міської ради, органам самоорганізації населення та їх посадовим особам у виконанні ними своїх повноважень у разі наявності перешкод для їх діяльності;
  - надання в межах своїх повноважень інформаційно-довідкових послуг громадянам, депутатам міської ради, посадовим особам виконавчих органів міської ради, органам самоорганізації населення та їх посадовим особам.
- Відповідно працівникам міліції місцевого самоврядування доцільно надати наступні права:
- вимагати від громадян і посадових осіб виконання рішень міської ради, забезпечення реалізації яких покласться на міліцію місцевого самоврядування;
  - перевіряти у громадян і посадових осіб документи, що засвідчують їх особу у випадках, коли є достатні під-

стави для підозри їх у скоєні злочину або адміністративного правопорушення;

- складати протоколи про адміністративні правопорушення, відповідальність за які передбачена статтями 92, 132, 148, 154, 160, 179, 185-7, 186-2, 186-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення (порушення правил охорони і використання пам'яток історії та культури; самовільне використання транспортних засобів, машин чи механізмів або зберігання транспортних засобів у нествановлених місцях; пошкодження таксофонів; порушення правил утримання собак і котів; торгівля з рук у нествановлених місцях; розпивання спиртних напоїв на виробництві; публічні заклики до невиконання вимог працівника міліції; порушення законодавства про вибори Президента України і народних депутатів; порушення законодавства про референдум). Міські ради можуть також наділяти працівників міліції місцевого самоврядування правом складати протоколи про адміністративні правопорушення, відповідальність за які передбачена статтями 97-1, 105 (за порушення правил боротьби з бур'янами), частиною першої статті 106-1, статтями 150-154, 155, 156, 158, 160, 160-1, 182, 183, статтями 78-84 (крім порушень санітарно-гігієнічних правил і норм по охороні атмосферного повітря, а також правопорушень, пов'язаних з перевищенням нормативів рівня шуму, утворюваного автотранспортними засобами під час роботи) Кодексу України про адміністративні правопорушення;

- затримувати на строк до трьох годин і доставляти в приміщення міліції місцевого самоврядування осіб, які скоїли адміністративне правопорушення, для встановлення їх особи і складання протоколу, якщо його неможливо скласти на місці скоєння правопорушення, або для наступної передачі їх загальнодержавній чи місцевій міліції;

- затримувати і доставляти до загальнодержавної чи місцевої міліції осіб, підозрюваних у вчиненні злочину, а також осіб, які перебували в громадських місцях у стані сп'яніння, якщо їх вигляд ображав людську гідність і громадську мораль або якщо вони втратили здатність самостійно пересуватися чи могли завдати шкоди оточуючим або собі, - до передачі їх в спеціальні медичні заклади або для доставки до місця проживання, а при відсутності таких - до їх витвердження;

- повідомляти з метою профілактичного впливу державним органам, громадським об'єднанням, трудовим колективам і громадськості за місцем проживання особи про факти вчинення нею адміністративного правопорушення;

- обмежувати або забороняти при аваріях, інших надзвичайних обставинах, що загрожують життю і здоров'ю людей, рух транспорту і пішоходів на окремих ділянках вулиць і автомобільних шляхів;

- при виконанні службових обов'язків користуватися безплатно всіма видами громадського транспорту міського сполучення (крім таксі).

Доцільно було б підтримати пропозицію І. Голосніченка про те, що при запровадженні міліції місцевого самоврядування в її складі необхідно створити приймальники-розподільники для неповнолітніх, де будуть утримуватися діти, які заблукали, до передачі їх під нагляд батьків або осіб, що їх опікають, а також малолітні правопорушники

аж до застосування до них заходів виховного впливу. В цих органах доцільно було б також створювати установи, які б надавали необхідну соціальну допомогу особам, які займаються бродяжництвом, а також тим, які потрапили в тяжкі умови існування [2, с.22].

Контроль і нагляд за діяльністю міліції місцевого самоврядування мають здійснювати міська рада та міський голова.

Члени територіальної громади міста повинні мати змогу брати участь у контролі за діяльністю міліції місцевого самоврядування шляхом звернення до органів місцевого самоврядування, оскарження діяльності або бездіяльності міліції місцевого самоврядування в орган місцевого самоврядування або в суд, заслуховування звітів працівників міліції місцевого самоврядування на зборах громадян за місцем проживання та створення спеціальних громадських об'єднань, які здійснюють громадський контроль за діяльністю міліції місцевого самоврядування.

Муніципальна міліція не повинна бути озброєним органом, оскільки наявність збройних формувань є прерогативою держави. Водночас співробітникам муніципальної міліції має бути дозволено зберігати, носити і у випадку необхідності застосовувати спеціальні засоби (наручники, гумові кийки, сльозоточиві речовини тощо) і використовувати службових собак. Цього має бути достатньо для виконання функцій і завдань муніципальної міліції. Що стосується контролю за оборотом спеціальних засобів у міліції місцевого самоврядування та за дотриманням правил їх зберігання і застосування, то його можна було б покласти на органи внутрішніх справ.

Водночас не можна зводити діяльність місцевого самоврядування щодо забезпечення законності та правопорядку виключно до утворення й контролю за діяльністю місцевої міліції. На сьогодні цілком зрозуміло, що місцеве самоврядування може бути ефективним і в справі нормативного регулювання суспільних відносин на підвідомчій території (затвердження різного роду правил, положень тощо), і в юрисдикційній діяльності (профілактика правопорушень, розгляд справ про адміністративні правопорушення тощо). Означені напрямки діяльності місцевого самоврядування є ще надто мало розробленими, а тому становлять практичну цінність і мають стати предметом нових наукових пошуків.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України "Про міліцію" від 20.12.1990 р., №565-ХІІ // ВВР України. –1991. –№ 4. –Ст.20 (із змінами

та доповненнями).

2. Голосніченко І. Визначення об'єкту правового регулювання Закону України "Про міліцію місцевого самоврядування (місцеву міліцію)" // Організаційно-правові проблеми створення та діяльності муніципальної міліції в Україні: Учбово-методичний посібник. –К.: Арніка-2, 2000. –С.21-23.

3. Закалюк А.П. Концепція створення місцевої міліції в Україні: Історія і сучасні підходи // Наукові розробки Академії – вдосконаленню практичної діяльності та підготовці кадрів ОВС: Матеріали наук.-практ. конф., Київ, 1-2 лютого 1994. –К., 1994. –С.22-24.

4. Кошуков П. Муніципальна охорона громадського порядку – проблеми розвитку в Україні // Аспекти самоврядування. –2002. –№ 4. –С.43-45.

5. Кравченко В. Муніципальна міліція в Україні: проблеми визначення законодавчого статусу // Організаційно-правові проблеми створення та діяльності муніципальної міліції в Україні: Учбово-методичний посібник. –К.: Арніка-2, 2000. –С.10-12.

6. Лаптії В., Курчинський Ю. Чи потрібна Україні муніципальна міліція? // Місцеве та регіональне самоврядування України. –1994. –Вип.1-2. –С.61-63.

7. Набока О.Н. Роль і функції місцевої міліції в захисті конституційних прав і свобод громадян // Конституційні засади державотворення в Україні: Наук. збірник. –Х.: УАДУ (ХФ), 1999. –С.63-66.

8. Солоненко О.М. Реалізація функції забезпечення законності, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян у системі місцевого самоврядування (організаційно-правові питання): Дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / НАВСУ. –К., 2001. –237 с.

9. Ярмиш О.Н. Проблеми взаємовідносин між правоохоронними органами та населенням: вітчизняний та зарубіжний досвід // Вісник Ун-ту внутр. справ. –1999. –№ 8. –С.245-252.

10. Закон України "Про місцеве самоврядування в Україні" від 21.05.1997 р., № 280/97-ВР // ВВР України. –1997. –№ 24. –Ст.170 (із змінами та доповненнями).

11. Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо місцевої міліції" від 4.03.2004 р., № 1577-ІV // Урядовий кур'єр. –8.04.2004. –№ 66.

12. Закон України "Про джерела фінансування органів державної влади" від 30.06.1999 р., № 783-ХІV // ВВР України. –1999. –№ 34. –Ст.274.

Надійшла до редколегії 06.07.2004

ПЕТРЕНКО Н.Я. НЕКОТОРЫЕ ВОПРОСЫ ОРГАНИЗАЦИИ И ДЕЯТЕЛЬНОСТИ МЕСТНОЙ МИЛИЦИИ В УКРАИНЕ

Представлен анализ действующего законодательства, регулирующего порядок организации и деятельности местной милиции в Украине, сформулированы предложения по его усовершенствованию.

***

PETRENKO N.JA. SOME QUESTIONS OF THE ORGANIZATION AND ACTIVITY OF LOCAL MILITIA IN UKRAINE

The analysis of the current legislation regulating the order of the organization and activity of local militia in Ukraine is submitted, offers on its improvement are formulated.